

freds (Holſtein), Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), Svendborg Amts 3die Valgkreds (Lang), Maribo Amts 5te Valgkreds (Larsen) og Maribo Amts 2den Valgkreds (Wederſinch-Madsen).

I Genhold til det Bemærkede lader jeg alſaa foretage:

Eneſte Behandling af Indſtilling angaaende et i Folkethinget indbragt Andragende, der har været tilſtillet Udvalget for Andragender.

(Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B., Sp. 1185—88).

Forhandlingen herom er aabnet. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Larsen): Andrageren begjærer ikke en Dros Viſtand af Statskaſſen, tværtimod, han vil give Statskaſſen Anledning til at erhverve en Indtægt. Han udeblev i en Injurieſag, han havde ved Rjøbenhavns Kriminal- og Politiret, fordi han hørte feil med Henſyn til det Kloſteſet, til hvilket det næſte Møde blev berammet. Som Følge deraf blev han dømt til en Maanedes ſimpelt Fængſel uden at have ſaaet Leilighed til at føre ſine Vidner. Han har nu ønſket Bevilling til at bringe Sagen ind for Spieſteret, og i Genhold til, hvad der er oplyſt i Andragendet, ſkal Udvalget tillade ſig at anbefale Thinget at henviſe Andragendet til den høitærede Juſtitsminiſter.

Juſtitsminiſteren (Nellemann): Det er jo overhovedet en Ciendommelighed ved vor Ret og Noget, hvorved den afviger fra de fleſte nyere Retsforfatninger, at Spørgſmaal af den Art ſom dette, overhovedet alſaa Spørgſmaal, der dels eller nærmest gaa ud paa at diſpensere fra Reglen om ſumma appellabilis, men dernæſt ogſaa — ſaaledes ſom den Sag, der her foreligger — i Virkeligheden gaa ud paa at give Reſtitution mod Udeblivelse, henhøre under Juſtitsminiſteriet. Det er Spørgſmaal, ſom ellers pleie at henhøre under, og ſom viſtnok ogſaa rationelt bør henhøre under Domſtolenes egen Afgjørelſe. De ere imidlertid hos os henlagte under Juſtitsminiſteriet, men det er en Selvfølge, at denne Myndighed maa af Juſtitsminiſteriet udøves under lignende Grundſætninger, ſom den vilde blive udøvet eſter, hvis den var henlagt til Domſtolene; det vil alſaa ſige, at man ved dens Udøvelſe maa følge ſatte Grundſætninger, ſom man maa iagttage ligesaa vel overfor den One ſom overfor den Anden, og fra hvilke man ikke kan afvige af perſonlige eller individuelle Henſyn.

Naar Miniſteriet i dette Tilfælde har afſlaaet Anſøgningen, er det, fordi man ikke kan gjøre Andet uden at komme i Strid med de Grundſætninger, man følger ved Afgjørelſen af ſaadanne Sager, og jeg vil derfor ikke finde mig foranlediget til at forandre den engang tagne Beſlutning med Henſyn til denne Sag.

Ordføreren (Larsen): Udvalget har ikke været bekendt med de Grundſætninger, ſom den høitærede Miniſter følger ved Meddelelſen af ſine Bevillinger, og endnu er Udvalget ikke bekendt med dem, og kan alſaa ikke vide, i hvilken Retning diſſe Grundſætninger gaa. Men her foreligger en Retsſag, i hvilken en Mand er bleven idømt en Maanedes ſimpelt Fængſel, fordi han paa Grund af en undſtylbelig Feilhøring blev udeluſket fra at fremføre ſakliſte Beviſligheder, ſom muligvis kunde have fritaget ham for at blive idømt denne Straf. Det synes mig, at naar vi engang have et Bevillingsſyſtem, var der virkelig Brug for det ved ſlige Leiligheder. Saa længe alſaa ſom Udvalget ikke kender den høitærede Miniſters Grundſætninger for ſlige Tilfældes Afgjørelſe, maa det ſaftholde ſin Anbefaling til Thinget om at henviſe Andragendet til Juſtitsminiſteren.

Zauber: Jeg ønſker at gjøre to Bemærkninger i Anledning af det foreliggende Spørgſmaal. Det er vel bekendt, at i civile Sager kan man, naar ſaadanne Tilfælde foreligge, at den ene Part er kommen for ſent i Retten, inden Retsmødet er tilende, mod Erlæggelſe af en Afgift ſaae ſin Sag reſſumeret, ſelv om den er optagen. Dette gjælder, ſaavidt mig bekendt, ikke i Politifager, hvortil denne Sag henhører. Her er alſaa et Tilfælde, hvor den Paagjældende i et ganſke analogt Forhold vilde være iſtand til at ſaae ſin Sag reſſumeret, og derfor overhovedet Bevillingsretten ſkulde finde Anledning til at træde til, maatte det være for at bringe ſaadanne analoge Tilfælde i virkelig Overensſtemme med hinanden i Praxis. Den anden Bemærkning, jeg ønſker at gjøre, er af mere almindelig Natur. Det er den, at det er en Feil, at man overhovedet vil tillade i Straffefager, at formelle Henſyn kunne blive de afgjørende, og hvis Bevillingsretten i noget Tilfælde har Aarlag til at træde til for at bøde paa den beſtaaende Retspleies Mangler, er det i ſaadanne Tilfælde. Dette er nu Tilfældet her; en ren og ſtyr Formſag bringer her en Mand i Fængſel uden Henſyn til, om det Tilfælde, hvorfor han er anlagt, eſter det i Realiteten foreliggende vilde medføre Fængſel. Jeg tror nu, at i alle ſaadanne Tilfælde bør Bevillingsmagten træde til. Dertil ſtal jeg indſkrænke mig.